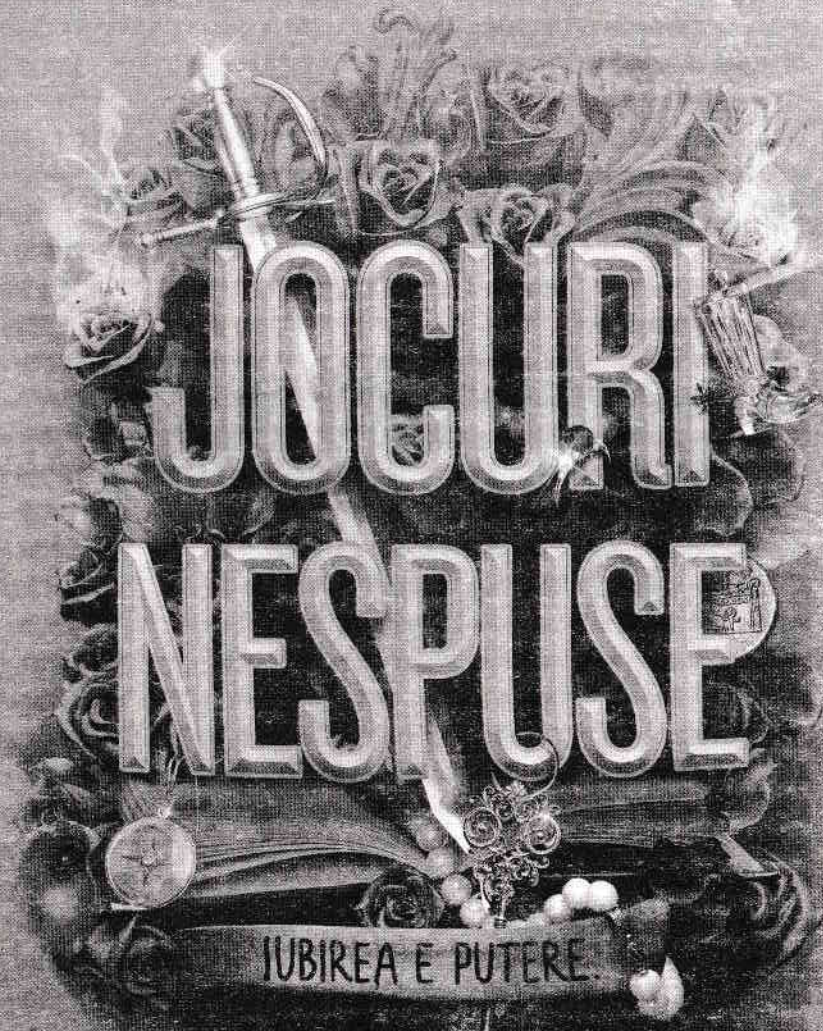


LBRIS

We know
books

JENNIFER LYNN BARNES



JOCURI NESPUSE

IUBIREA E PUTERE

Traducere din engleză de
Alexandra Lica

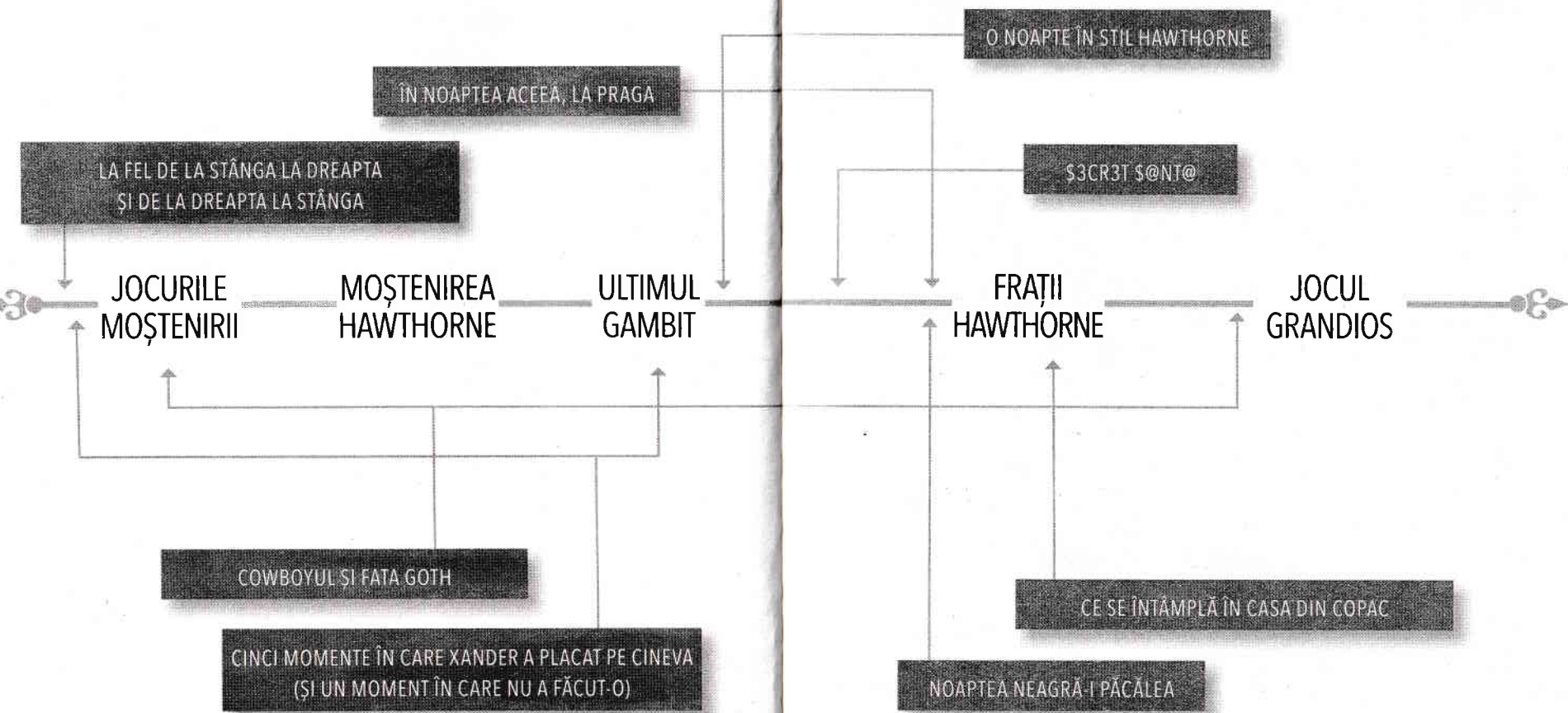

STORIA
BOOKS

 COLLECTA
YOUNG
ADULT

În noaptea aceea, la Praga9
 La fel de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga103
 Cowboyul și fata goth.....302
 Cinci momente în care Xander a placat pe cineva
 (și un moment în care nu a făcut-o).....350

O noapte în stil Hawthorne 381
 \$3CR3T \$@NT@ 399
 Ce se întâmplă în casa din copac..... 431
 Noaptea neagră-i păcălea..... 449
 Mulțumiri 456

CRONOLOGIE



LBRIS

We know
books



ÎN
NOAPTEA
ACEEA,
LA PRAGA



*Nimic din locul acela
nu era infinit în afară
de mine și Jameson.*



În dimineața următoare

Nu-mi făceam griji pentru el. A-ți face griji pentru Jameson Winchester Hawthorne era aproape la fel de util ca a încerca să te lupți cu morile de vânt. Eram suficient de inteligentă să știu că nu are niciun rost să bați apa-n piuă sau să-ți faci griji pentru un Hawthorne care adoră încercările fără mari șanse de izbândă, riscurile semi-calculate și apropierea de marginile unor pante incredibil de abrupte.

Jameson avea obiceiul de a ateriza în picioare.

— Avery? a zis Oren, care și-a făcut simțită prezența mai degrabă din politețe, ținând cont că șeful pazei mele nu era niciodată prea departe. E aproape dimineață. Pot să pun echipa să mai facă o verificare și...

— Nu, am spus încet.

Sentimentul că Jameson nu și-ar dori să îl caut nu-mi dădea pace. Nu ne jucam de-a V-ați Ascunselea. Nici de-a Prinde-mă, dacă poți.

Instinctul îmi spunea că... se întâmpla *ceva*.

— Au trecut paisprezece ore, a spus cu o voce de un calm milităresc: alertă, directă, pregătită mereu pentru ce e mai rău. A dispărut pe neașteptate. N-a lăsat nicio urmă. Totul s-a petrecut într-o clipă. Trebuie să luăm în considerare posibilitatea unui joc murdar.

Treaba lui Oren era să ia în calcul posibilitățile nefaste. Eu eram moștenitoarea Hawthorne. Jameson era un Hawthorne.

Amândoi atrăgeam atenția – și uneori amenințări. Dar în adâncul sufletului, instinctul îmi spunea același lucru ca în momentul în care Jameson a dispărut: *Ar fi trebuit să mă aștept la asta.*

De câteva zile, în Jameson se acumula ceva electrizant – o energie malefică, un imbold puternic. *Un secret.* Am revăzut rapid în minte, moment după moment, tot ce s-a întâmplat din ziua în care pusesem piciorul în Praga.

Turla.

Cuțitul.

Ceasul.

Cheia.

Ce pui la cale, Hawthorne? Ascunzi un secret. Care este acesta?

— Mai lasă-l o oră, i-am spus lui Oren. Dacă nu se întoarce, poți să trimiți o echipă.

Când a devenit clar că garda mea de corp – și uneori figura părintească – nu are de gând să mă contrazică, m-am îndreptat către salonul apartamentului nostru de lux. *Apartamentul Regal.* M-am așezat pe un scaun din catifea presată în nuanțe de roșu și negru și m-am uitat fix la peretele care nu era doar un perete, mintea mea încercând să deslușească puzzle-ul pentru a mia oară.

O pictură murală aurie și decadentă mă fixa înapoi.

Unde ești, Jameson? Ce îmi scapă?

Ochii mei au descoperit îmbinările bine mascate din perete. *O ușă ascunsă.* Existența ei mi-a reamintit că răposatul bunic al lui Jameson, Tobias Hawthorne, a deținut cândva acest hotel și că Apartamentul Regal a fost construit conform indicațiilor precise și obsedate de puzzle-uri ale miliardarului.

Capcane peste capcane, m-am gândit. Și ghicitori peste ghicitori. Acestea au fost printre primele cuvinte pe care mi le-a spus Jameson, pe vremea când se lupta cu durerea

pierderii bunicului său și vâna următorul puzzle, următoarea victorie, hotărât să nu-i pese de nimeni și de nimic.

Pe vremea când își asuma riscuri pentru că *voia*, în parte, să doară.

În timp ce studiam cu atenție peretele și ușa ascunsă, mi-am spus că Jameson din acele zile de început nu e același Jameson Hawthorne care mi-a dat părul la o parte de pe față cu o zi înainte, răsfirându-l ca pe o aură pe saltea.

Jameson al meu încă își asuma riscuri – dar întotdeauna se întorcea.

Știu prea bine că nu trebuie să-mi fac griji pentru *Jameson Hawthorne.* Și totuși...

M-am rugat ca ușa ascunsă să se deschidă. M-am rugat ca Jameson să fie de cealaltă parte a ei.

Și în sfârșit – în sfârșit! –, chiar înainte ca ora mea să expire, ușa s-a deschis, iar el era acolo. *Jameson Winchester Hawthorne.*

Primul lucru pe care l-am văzut când a pășit la lumină a fost sângele.

Cu trei zile în urmă...

Cartea poștală din mâna mea corespundea priveliștii de la fereastra avionului. *Praga, la răsărit*. Secole întregi încărcate de istorie se conturau pe fundalul unui cer auriu cețos, iar nori întunecați, de un gri-vinețiu, se roteau deasupra orașului.

Jameson îmi trimisese cartea poștală, reamintind de felul în care unchiul lui îi trimisese odinioară cărți poștale mamei mele. Asemănarea m-a făcut să mă gândesc la ce ar spune mama dacă m-ar vedea acum: avionul privat, teancul de documente de câțiva centimetri grosime pe care îl revizuisem în timpul zborului, modul în care încă mă surprindeam ținându-mi respirația când realitatea unor astfel de momente mă lovea cu forța unui tsunami.

Praga, la răsărit. Eu și mama vorbeam mereu despre călătoritul în jurul lumii. A fost singurul vis de care mi-am dat voie să mă agăț după ce a murit, dar la cincisprezece, șaisprezece sau șaptesprezece ani nu mi-am permis niciodată să visez cu ochii deschiși pentru mai mult de câteva minute deodată. Nu mi-am permis niciodată să-mi doresc asta – sau orice altceva – prea mult.

Dar acum? Mi-am trecut degetul mare peste marginea cărții poștale. Acum voiam lumea întreagă. Voiam *totul*. Și nimic nu îmi stătea în cale.

— Într-o zi o să te obișnuiești cu asta, a spus cea care stătea vizavi de mine în avionul *meu* privat, după care a așezat trei reviste pe masa dintre noi.

Pe coperta fiecăreia dintre ele era chipul meu.

— Nu, i-am spus scurt Alisei. N-o să mă obișnuiesc.

Nu puteam citi niciun cuvânt de pe coperte. Nici măcar nu eram sigură în ce limbă sunt două din cele trei.

— Ți se spune *Sfânta Avery*, a zis Alisa arcuind o sprânceană către mine. Vrei să ghicești cum i se spune lui Jameson?

Alisa Ortega era avocata mea – și a fundației –, dar competențele ei depășeau cu mult consilierea juridică. Dacă ceva trebuia rezolvat, rezolva ea. În momentul de față, rolurile noastre erau bine definite. Eu eram adolescenta moștenitoare miliardară și filantroapă. Ea stingea incendiile.

Iar Jameson Hawthorne *ardea ca o vâlvătaie*.

— Ghici cum i se spune lui, a repetat Alisa în vreme ce avionul ateriza.

Știam exact unde bate, dar eu nu eram o sfântă și Jameson nu reprezenta o slăbiciune. Eram două fețe ale aceleiași monede.

— I se spune *Nu Te Opri?* am întrebat-o serios pe Alisa.

Sprâncenele perfect pensate i s-au apropiat.

— Scuze! am zis, complet impasibilă. Uitasem. *Eu* îi spun așa.

Alisa a pufnit.

— Da, de unde!

Un rânjet specific Hawthornilor mi s-a ivit în colțurile buzelor și m-am uitat din nou pe fereastră. În depărtare încă puteam vedea turlele care dispăreau pe cerul în nuanțe de auriu, violet și gri.

Alisa se înșela. Nu mă voi obișnui *niciodată* cu toate astea. Toate astea erau *totul* – și la fel era și Jameson Hawthorne.

— Nu sunt Sfânta Avery, i-am spus Alisei. Știi asta.

Pusesem deoparte destul din moștenire, nu aș fi putut cheltui *niciodată* nici măcar o părticică vizibilă din ea, dar

ceea ce vedeau majoritatea oamenilor era suma pe care o dădusem mai departe. Conform opiniei publice, eram fie un model de virtute, fie deșteaptă ca noaptea.

— Poate că nu ești o sfântă, a spus Alisa. Dar prudentă ești.

— Iar Jameson... nu e, am zis.

Dacă Alisa a observat cum mi s-au ținut buzele doar rostindu-i numele, a ales să mă ignore.

— E un Hawthorne. Cuvântul *prudent* nu face parte din vocabularul lor.

Alisa avea propriul trecut cu familia Hawthorne.

— Activitatea fundației ia din ce în ce mai multă amploare. Nu avem nevoie de un scandal acum. Când îl vezi pe Jameson, spune-i așa: Fără cățeluși de data asta. Fără spargeri și intrări prin efracție. Fără acoperișuri. Fără provocări. Nu-l lăsa să bea nimic ce strălucește. Sună-mă chiar și numai dacă *menționează* pantalonii din piele. Și ține minte...

— Nu mai sunt Cenușăreasa, am terminat ideea. Acum îmi scriu propria poveste.

La șaptesprezece ani, când viața mi s-a schimbat pentru totdeauna, fusesem fata norocoasă din cartierul sărac, scoasă din anonimat și căreia i s-a oferit lumea datorită capriciului unui miliardar excentric. Și acum? Eu eram miliardara excentrică.

Reușisem. Iar lumea era cu ochii pe mine.

Sfânta Avery. Am scuturat din cap ca să alung gândul. Oricine a inventat acea poreclă, cu siguranță nu și-a dat seama că cea mai mare diferență dintre mine și Jameson în ceea ce privește provocările, jocurile și fiorul clipei este că eu mă pricep mai bine să nu fiu prinsă.

În câteva minute avionul era pregătit pentru debarcare - mai întâi securitatea, apoi Alisa și eu. Imediat ce am pus ambele picioare pe pământ, am primit un mesaj de la Jameson. Mă îndoiam că sincronizarea era o coincidență.

Foarte puține lucruri erau coincidențe când era vorba de Jameson.

I-am citit mesajul și am fost copleșită de un val de energie și uimire, amintindu-mi de ceea ce simțisem când priveam pe fereastră la orașul vechi de dedesubt. Un zâmbet leneș mi s-a întins pe față.

Două propoziții. Atât i-a trebuit lui Jameson Hawthorne ca să-mi facă inima să înceapă să bată un pic mai tare, un pic mai repede.

Bine ai venit în Orașul Celor O Sută de Turle, Moștenitoareo! Ai chef de un joc de-a V-ați Ascunselea?

Capitolul 2

Varianta noastră de-a V-ați Ascunselea avea trei reguli:
Persoana care se ascunde nu are voie să-și arunce telefonul.

Urmărirea prin GPS trebuie activată.

Cel care caută are la dispoziție o oră.

În ultimele șase luni, eu și Jameson ne jucaserăm în Bali, Kyoto și Marsilia, pe coasta Amalfi și în piețele labirintice din Maroc. Urmărirea coordonatelor GPS nu fusese niciodată partea dificilă, lucru valabil și astăzi. Indiferent de câte ori am verificat locația lui Jameson, indicatorul albastru care pulsa încontinuu rămânea în raza aceleiași jumătăți de perimetru, chiar în afara castelului din Praga.

Și tocmai asta era provocarea.

Pentru mine, călcâiul lui Ahile la de-a V-ați Ascunselea a fost de fiecare dată cât de greu îmi era să nu mă las furată de împrejurimi, de moment – sau, în cazul de față, de priveliște. *De castel.* Am știut dinainte să ajung la Praga că e unul dintre cele mai mari castele din lume, dar una e să știi, alta e să vezi și alta e să simți.

Să stai în umbra unei construcții vechi imense, care te face să te simți mărunț, are un farmec aparte, ceva ce face ca pământul și posibilitățile lui să pară enorme. Mi-am luat un minut întreg ca să asimilez totul – nu doar priveliștea, ci și senzația lăsată de aerul dimineții pe piele, străzile din jur, deja pline de oameni.

Apoi m-am pus pe treabă.

Conform GPS-ului, poziția lui Jameson varia între câteva puncte, iar toate păreau să se afle în grădinile palatului – sau, câteodată, imediat în afara zidurilor grădinii. Am inspectat zidurile căutând intrarea. Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că grădina cu pricina era de fapt alcătuită din mai multe grădini interconectate, toate închise – sau, cel puțin, închise publicului.

Când m-am apropiat de intrare, poarta de fier s-a deschis în interior.

Ca prin minune. Vorbisem serios când îi spusese Alisei, în avion, că nu mă voi obișnui *niciodată* cu asta. Am pășit prin poartă. Oren m-a urmat la o distanță rezonabilă. De îndată ce am intrat amândoi, poarta s-a închis în spatele nostru.

Am făcut contact vizual cu ghidul care o închisese. Mi-a zâmbit.

Habar n-aveam cum reușise Jameson să facă asta. Nu eram sigură că vreau să știu. În timp ce trupul îmi fremăta de emoția jocului, am mers înainte până ce am dat de niște scări înguste și abrupte – genul de scări care îți dau senzația că, dacă le urci, s-ar putea să te întorci în timp.

Am ajuns până în vârf, m-am uitat în jos la telefon și din nou în sus la grădinile terasei din jur, apoi din ce în ce mai sus. Creierul meu a început automat să încerce să calculeze numărul treptelor și al teraselor.

Am aruncat iarăși o privire la telefon și am luat-o pe o cărare neumblată, alergând ușor înainte, după care am cotit din nou. În momentul în care locația mea indicată de GPS s-a lovit de-a lui Jameson, cursorul său albastru intermitent a dispărut de pe hartă.

Practic, jocul nostru de-a V-ați Ascunselea avea acum *patru* reguli.

Începea vânătoarea.



Cândva fusese o învingătoare mai grațioasă, însă acum îmi savuram victoriile ca o veritabilă Hawthorne.

— Ai fost cam la limită de data asta, Moștenitoareo.

Jameson mi-a vorbit de după copacul aflat între noi. Nu-i vedeam nicio parte a corpului, dar îi puteam *simți* prezența, conturul siluetei lungi și zvelte.

— Cincizeci și opt de minute și nouăsprezece secunde, m-a anunțat Jameson.

— Mai aveam încă un minut și patruzeci și unu de secunde la dispoziție, am răspuns ocolind copacul și oprindu-mă când corpul meu a fost chiar în fața lui. Cum i-ai convins să deschidă locul ăsta atât de devreme?

Jameson și-a arcuit buzele. S-a întors la nouăzeci de grade și a făcut trei pași lenți înapoi spre cărarea grădinii.

— Cum să *nu-i* fac să deschidă atât de devreme?

A mai făcut trei pași și a ajuns pe cărare. A îngenuncheat, ridicând ceva din pietriș. Am știut că e o monedă înainte să se ridice și să-și fluture premiul.

Jameson a răsucit moneda de pe un deget pe altul.

— Cap sau pajură, Moștenitoareo?

Am mijit ușor ochii, dar bănuiam cu tărie că pupilele mi se dilată sorbindu-i cuvintele. Aceștia eram *noi*. Jameson. Eu. Limbajul nostru. Jocul nostru.

Cap sau pajură?

— Tu ai pus-o acolo, am zis dând din cap spre monedă.

Aveam o întreagă colecție, cel puțin câte una din fiecare loc pe care îl vizitaserăm. Și de fiecare dintre acele monede se lega o amintire.

— Haide, a murmurat Jameson, aș face eu vreodată una ca asta?

Dacă e cap, te sărut eu, îmi spusese odată, dacă e pajură, mă săruți tu, și oricum ar fi înseamnă ceva.

M-am întins să-i smulg moneda din mână, iar el m-a lăsat – nu că n-aș fi reușit într-un fel sau altul. M-am uitat la ea: inelul exterior era din bronz, iar cel interior era din aur, cu imaginea unui castel. Pe partea cealaltă era o creatură aurie și asemănătoare cu un leu.

Am răsucit moneda între degete așa cum făcuse Jameson – câte un deget pe rând. Am ținut-o între degetul mare și arătător, apoi am învârtit-o în aer.

Am prins-o în palmă. Mi-am desfăcut degetele și m-am uitat de la monedă la el.

— Cap.

Capitolul 3

Patruzeci de minute mai târziu, eram pe un acoperiș. *Scuze, Alisa!* Încă țineam în mână moneda.

— Ai putea să-ți pui o dorință, i-am spus lui Jameson răsucind din nou moneda între degete.

Aveam buzele umflate și mă dureau în cel mai plăcut mod cu putință. Am aruncat o privire în spate, peste umerii noștri, la grădinile de dedesubt.

— Nu ducem lipsă de fântâni pe-aici.

Jameson nu s-a întors să se uite la fântâni. S-a aplecat spre mine, amândoi stând într-un echilibru perfect – pe acoperiș și unul față de celălalt.

— Ce e așa distractiv în a-ți pune o dorință? a ripostat Jameson. Niciun joc în care să te implici, nicio sarcină de rezolvat, pur și simplu... *bum!* Și dorința ți-e îndeplinită.

Asta era o perspectivă asupra dorințelor și asupra *vieții* marca Hawthorne. Jameson crescuse într-o lume scilpitoare, de elită, în care nimic nu era imposibil de atins. El nu-și petrecuse zilele de naștere din copilărie suflând în lumânări. În fiecare an i s-au oferit câte zece mii de dolari pe care să-i investească, o provocare pe care s-o îndeplinească și oportunitatea de a-și alege orice talent sau aptitudine din lume pe care să o cultive, fără să se uite la bani – și fără să se eschiveze.

M-am gândit să las baltă subiectul, dar până la urmă am hotărât să-l mai forțez puțin. Din experiența mea, lui Jameson Hawthorne îi plăcea să fie forțat.

— Nu știi ce dorință să-ți pui, am zis pe un ton care arăta clar că vorbele mele erau o provocare, nu o întrebare.

— Poate că nu, a zis Jameson și m-a ținut cu o privire care sugera numai necazuri. Dar cu siguranță mă pot gândi la niște jocuri *fascinante* pe care aș vrea să le câștig.

Afirmația lui era o invitație la fel de mult cum fusese și *cap sau pajură*. Am tras de timp – *doar puțin, încă o clipă* – și am scos din buzunarul de la spate cartea poștală trimisă de Jameson. Începea să arate un pic boțită, un pic uzată.

Reală, așa cum visurile celor mai mulți oameni nu sunt niciodată.

— Am primit cartea ta poștală, am zis. N-are niciun mesaj pe spate.

— Cât timp ai petrecut încercând să-ți dai seama dacă nu cumva am scris ceva cu cerneală invizibilă? a întrebat Jameson.

Numai necazuri.

I-am răspuns cu o altă întrebare:

— Ce fel de cerneală invizibilă ai folosit?

Doar pentru că nu fusesem în stare să o scot la iveală, nu înseamnă că nu era acolo.

Lângă mine, Jameson s-a rezemat în coate și s-a uitat din nou în sus, la castelul din Praga.

— Poate doar am luat în considerare să scriu ceva, apoi am decis să nu o fac, a spus ridicând ușor și nepăsător din umeri, un gest foarte tipic lui *Jameson Hawthorne*. La urma urmei, s-a mai făcut asta.

Timp de zeci de ani, un alt Hawthorne i-a trimis mamei mele cărți poștale asemănătoare acesteia. Iubirea lor a fost una nefericită – dar *adevărată*.

Asemenea încrețiturilor de pe cartea mea poștală.

Asemenea relației dintre mine și Jameson.

— Totul a mai fost făcut de către cineva, am precizat în șoaptă.

Anul sabatic al lui Jameson era pe trei sferturi încheiat. Zi după zi, îl simteam devenind din ce în ce mai neliniștit în propria piele. Petrecusem suficient timp alături de Hawthorni cât să știu că adevărata moștenire a miliardarului Tobias Hawthorne nu era averea pe care mi-o lăsase mie. Erau semnele lăsate pe fiecare dintre nepoții săi. Invizibile. Durabile.

Acesta era al lui Jameson: Jameson Winchester Hawthorne era *flămând*. Voia totul și avea nevoie de *ceva* – și fiindcă era un Hawthorne, acel vag „ceva” nu putea fi nicicum un lucru oarecare.

El nu putea fi un oarecare.

— Ar trebui să știi deja că aceste cuvinte, *totul a mai fost făcut de către cineva*, îmi sună foarte mult ca o încercare, Moștenitoareo, a zis Jameson așezându-se unul dintre zămbetele lui schimbătoare, sarcastice și năstrușnice. Sau ca o provocare.

— Fără provocări, i-am răspuns zămbind la rândul meu.

— Ai vorbit cu Alisa, a spus el, apoi a ridicat o sprânceană. Sfânta Avery.

Jameson putea citi în cel puțin nouă limbi, din câte știam eu. Mai mult ca sigur știa *exact* ce spunea lumea despre el.

— Nu-mi spune așa! i-am poruncit. Nu sunt vreo sfântă.

Jameson și-a îndreptat spatele și mi-a dat părul după ureche, alungând cu vârful degetelor tensiunea din fiecare mușchi pe care-l atingeau. De pe tâmplă. De pe scalp.

— Te porți de parcă tot ce ai făcut cu moștenirea nu înseamnă nimic, a spus. De parcă oricine ar fi acționat la fel. Dar eu n-aș fi făcut asta. Nici Grayson. Niciunul dintre noi n-ar fi făcut-o. Te porți de parcă tot ce realizezi cu fundația nu e nemaipomenit – sau, dacă este, e pentru că munca e mult mai importantă decât tine. Dar, Avery, ceea ce faci... înseamnă *ceva*.

Ceva în sensul dat de Hawthorni. *Totul*.

— Nu e vorba doar despre mine, i-am spus înverșunată. Toți facem asta.

El și frații lui lucrau alături de mine la fundație. Au existat cauze pentru care Jameson s-a luptat și oameni pe care îi adusesese să facă parte din consiliu.

— Și cu toate acestea..., a zis Jameson, lungind cuvintele. Tu ești cea care are ședințe astăzi.

Să cheltui miliarde de dolari – în mod strategic, echitabil și ținând seama de consecințe – era muncă grea. Nu eram atât de naivă încât să încerc să fac totul de una singură, dar nici nu aveam de gând să merg înainte cu prețul sângelui, al sudorii și al lacrimilor celorlalți.

Era povestea mea. Eu o scriam. Era șansa mea de a schimba lumea.

Dar pentru câteva minute în plus... Mi-am dus mâna la bărbia lui Jameson. *Suntem doar noi doi*. Pe acoperișul acesta, deasupra lumii și la baza unui castel, părea că noi doi suntem singurii oameni din univers.

Ca și cum Oren nu stătea de pază jos. Ca și cum Alisa nu aștepta în fața porților. Ca și cum eu eram doar Avery, iar el era doar Jameson, și asta era de ajuns.

— Am ședințe abia peste o oră, am punctat.

Zămbetul însuflețit de adrenalină al lui Jameson era pur și simplu *periculos*.

— În cazul ăsta, a șoptit, ce zici de niște garduri vii elegante, o statuie a lui Hercule și un papagal alb?

N-a fost nevoie să privesc în spate, la grădinile palatului de sub noi, ca să știu că încă erau închise. Eu și Jameson încă aveam acest loc magic, atemporal, doar pentru noi.

Am zămbit și eu, plină de adrenalină.

— Alisa mi-a spus să-ți transmit că n-avem voie cu cățeluși.

— Papagalul nu e un cățeluș, a zis Jameson cu inocență, apoi și-a adus buzele aproape de ale mele, cât pe ce să le atingă – o invitație, o mânășă aruncată, o rugămintă.

Da. Cu Jameson, răspunsul meu era aproape întotdeauna *da*.

Când l-am sărutat am luat foc cu totul. Să mă las pradă sărutului, să mă las pradă *lui*, era ca și cum aș fi stat la baza a ceva mult mai mareț decât un castel.

Lumea era mare și noi eram mici, iar asta însemna *totul*.

— Și... Moștenitoare? a spus Jameson coborându-și buzele pe bărbia mea, apoi pe gât. Ca să știi...

Îl simțeam peste tot. Mi-am înfipt ușor unghiile în pielea gâtului său.

— Niciodată, a șoptit aspru, nu te-aș lua drept o sfântă.



În dimineața următoare

Pe gâtul și pe pieptul lui Jameson era sânge. Mi-a trebuit un moment să realizez că o mare parte din el era uscat și încă o mică veșnicie, în care timpul a părut că stă pe loc, să văd sursa: o tăietură profundă în adâncitura claviculei, chiar la baza gâtului.

M-am năpustit înainte spre el și, cât îl cuprindeam cu mâinile de gât, mi-am dat seama că, deși cea mai adâncă parte a tăieturii era mică, dungi roșii mai lungi traversau fiecare latură a claviculei, tăieturi superficiale care dădeau răniilor o formă aproape triunghiulară.

Cineva ți-a făcut asta. Nu puteam vorbi. Singurul lucru care putea provoca o asemenea tăietură era o lamă mânăuită de cineva care știa exact ce face.

Un cuțit? Gândul că cineva a ținut un *cuțit* la gâtul lui Jameson – atât de aproape de arterele carotide – mi-a provocat un fior pe șira spinării. Cu încă un nod în gât, mi-am lăsat mâinile să alunece cu mare grijă pe gâtul lui în jos, până deasupra tăieturii. Am privit insistent pârâiașele fine de sânge uscat de pe pieptul lui, iar atunci i-am observat cămașa.

Când dispăruse, Jameson purta o cămașă cu nasturi până la gât, dar acum primii patru nasturi de sus lipseau – *fuseseră rupți?* –, lăsându-i pielea dezgolită.

— *Jameson!* am spus, mai rapid decât oricând.

— Știu, Moștenitoare, a zis cu voce joasă și răgușită, dar reușind să zâmbească fermecător. Îmi stă bine când sângerez.